

Sygn. akt I NKRS 41/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z odwołania B. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...) z dnia 8 lipca 2020 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwa stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 415,

z udziałem A. C. i M. K.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 26 maja 2021 r.

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr (...) z dnia 8 lipca 2020 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwa stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 415, na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2019, poz. 84, ze zm.,

dalej: ustawa o KRS lub u.k.r.s.), przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie A.P. i M.K. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G. (pkt 1) oraz nie przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie B. O., A.W. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G. (pkt 2).

Sędzia B.O., zaskarżyła przedmiotową uchwałę w zakresie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury M.K. na wolne stanowiska sędziowskie i w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury B.O.

W odwołaniu Skarżąca zarzuciła:

- naruszenie art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w G. czytelnych i przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej i zasadzie ochrony zaufania obywatela do państwa, w wyniku czego jej kandydatura nie została przedstawiona Prezydentowi do powołania;

- naruszenie art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w G. reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazowi dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym i gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny;

- naruszenie art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w G. jednakowych zasad dostępu do służby publicznej;

- naruszenie art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS, poprzez pominięcie w procesie nominacji na stanowisko sędziowskie opinii Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), który równorzędnie ocenił obydwie kandydatury oraz okoliczności, że w okresie od 1 września 2015 r. skarżąca orzekała w sposób nieprzerwany w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w G. Ośrodek

Zamiejscowy w R., a od 1 lipca 2020 r. do chwili obecnej w Sądzie Okręgowym w R.;

- naruszenie przepisów art. 42 ust. 1, art. 35 ust. 2 i art. 33 ust. 1 ustawy o KRS poprzez brak obiektywnego i wszechstronnego rozważenia sprawy, przekroczenie zasady swobodnej oceny kandydatur, dokonanie oceny kandydatów w sposób wybiórczy i nie kompleksowy, niepełne przedstawienie kandydatury skarżącej i pominięcie okoliczności istotnych z punktu widzenia przyjętych przez Radę kryteriów oceny, nienależyte uzasadnienie uchwały i niewyjaśnienie motywów, jakie legły u jej podstaw, co prowadziło do rekomendacji Prezydentowi RP kandydatury M. K., lakoniczne uzasadnienie przyczyn, dla których Rada zdecydowała się nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Skarżącej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G. pomimo, że posiadane kwalifikacje, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, przebieg kariery zawodowej oraz uzyskany poziom poparcia środowiska sędziowskiego wskazuje na to, że Skarżąca ma co najmniej tak samo dobre kwalifikacje jak rekomendowany kandydat;

- naruszenia art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o KRS poprzez wystąpienie z wnioskiem o przedstawienie Prezydentowi RP kandydatury M. K., pomimo odmiennej rekomendacji Zespołu KRS, który to zespół poza A.P. zarekomendował właśnie Skarżącą na jedno z dwóch wolnych stanowisk sędziego.

W uzasadnieniu odwołania sędzia B.O. rozwinęła przytoczone zarzuty, a w konkluzji wniosła o uchylenie w zaskarżonym zakresie przedmiotowej uchwały KRS i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Również sędzia M. K. wniósł o oddalenie odwołania sędzi B.O.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zaznaczyć, że Krajowa Rada Sądownictwa jest organem umocowanym przez Konstytucję RP do rozpatrywania i oceny kandydatów

do pełnienia urzędu sędziego i to w jej gestii pozostają ustalenia faktyczne oraz ocena dowodów. Również ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem (art. 44 ust. 1 u.k.r.s.).

Sąd Najwyższy rozpoznając odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, bada wyłącznie ich legalność. Poza zakresem jego kognicji pozostaje zasadność rozstrzygnięcia zawartego w uchwale. Sąd Najwyższy nie może zajmować się rozpatrywaniem kwalifikacji kandydatów na sędziego, jak również decydować o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2016 r., III KRS 24/16.). Sąd Najwyższy nie zastępuje Krajowej Rady Sądownictwa w jej ustawowo wyznaczonym zadaniu polegającym na rozpatrzeniu i ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i dlatego nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16 i przywołane tam orzecznictwo).

Podobnie Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przedmiotem kognicji Sądu Najwyższego pozostaje wyłącznie formalny aspekt dostępu do służby związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż jakakolwiek ingerencja w tę szczególną postać władztwa przynależnego Radzie skutkowałaby naruszeniem art. 179 Konstytucji RP (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK ZU 2008 nr 4, poz. 63).

Nie ulega wątpliwości, że Krajowa Rada Sądownictwa, w świetle art. 33 ust. 1 u.k.r.s., jest obowiązana przed podjęciem uchwały wszechstronnie rozważyć sprawę na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń

sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (wyrok Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; wyrok Sądu Najwyższego z 22 maja 2012 r., III KRS 14/12).

Odnosząc się do zarzutów zawartych w odwołaniu, należy zauważyć, że naruszenie art. 33 ust. 1 u.k.r.s. może polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień uczestników postępowania czy też innych osób albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem (wyrok Sądu Najwyższego z 6 lutego 2019 r., I NO 21/18). W niniejszej sprawie żadna z powyższych przesłanek nie zachodzi.

Krajowa Rada Sądownictwa podejmując uchwałę wzięła pod uwagę okoliczności przemawiające na korzyść Odwołującej. Przy ocenie Odwołującej uwzględniono między innymi: jej dotychczasowe doświadczenie zawodowe, w tym w szczególności doświadczenie orzecznicze (także zdobyte w trakcie delegacji do sądu okręgowego), wieloletni staż pracy, uzyskaną pozytywną ocenę kwalifikacji, podnoszenie kwalifikacji przez ukończenie studiów podyplomowych. Staż pracy i dorobek orzeczniczy nie są jedynymi kryteriami mającymi wpływ na rozstrzygnięcie KRS, stąd same w sobie nie mogą determinować treści podejmowanej uchwały. Rada podkreśliła, że wszyscy kandydaci uzyskali jednakowe poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) (po 4 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”).

O przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A.P. zdecydowało wieloletnie i bogate doświadczenie zawodowe, rozległa wiedza prawnicza, poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), orzekanie w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w G., a także ocena kwalifikacyjna, w której wysoko oceniono poziom wiedzy i doświadczenia zawodowego kandydatki (s. 8 uzasadnienia uchwały KRS).

Z kolei, o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie M. K. zdecydowało długoletnie i bogate doświadczenie zawodowe, rozległa wiedza prawnicza potwierdzona uzyskaniem stopnia naukowego doktora nauk prawnych, autorstwem publikacji naukowych, a także wystąpieniem do

Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym oraz przekazaniem Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego, które to organy merytorycznie rozpoznały sprawy zainicjowane przez kandydata, poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), a także ocena kwalifikacyjna, w której bardzo wysoko oceniono predyspozycje kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego (s. 9 uzasadnienia uchwały KRS).

Rekomendacja zespołu powołanego w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa nie ma charakteru wiążącego. To Krajowa Rada Sądownictwa, a nie zespół rekomenduje Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydata na urząd sędziego. W ocenie Rady, kwalifikacje kandydatów do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego B.O. i M.K. były porównywalne, na co wskazują wyniki głosowania.

W pierwszym głosowaniu Rady jedynie kandydatura A.P. uzyskała bezwzględną większość głosów (15 głosów „za”, brak głosów „przeciw”, 5 głosów „wstrzymujących”). W ponownym głosowaniu na Odwołującą oddano 9 głosów „za”, 3 głosy „przeciw”, 7 głosów „wstrzymujących”, a na jej kontrkandydata 10 głosów „za”, 1 głos „przeciw”, 8 głosów „wstrzymujących”, co świadczy o tym, że kandydatura rekomendowanego M. K. była jedynie minimalnie lepsza niż kandydatura B.O. Niemniej ostatecznie, Rada uznała jednak, że to A.P. i M. K. są najlepszymi kandydatami do objęcia wakującego urzędu sędziego sądu okręgowego.

Nietrafiony jest również zarzut naruszenia art. 35 u.k.r.s., znajdującego zastosowanie w przypadku zgłoszenia się na stanowiska sędziowskie więcej niż jednego kandydata. W myśl tego przepisu, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Pod pojęciem kwalifikacji należy rozumieć nie tylko wymagania stawiane kandydatom w przepisach ustaw regulujących ustroj sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego, ale także wyniki ukończenia studiów

i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowaną w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowaną przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedzę prawniczą, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków itp. (wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2016 r., III KRS 90/15).

W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały w sposób szczegółowy i precyzyjny wyjaśniono, jakimi motywami kierowała się Rada przy dokonywaniu oceny kandydatów. Podkreślono znaczenie rozległej wiedzy prawniczej M. K. potwierdzone uzyskaniem przez niego stopnia naukowego doktora nauk prawnych i autorstwem publikacji naukowych, a także skierowanie przez niego efektywnego pytania do Trybunału Konstytucyjnego i zapytania prawnego do Sądu Najwyższego, jednocześnie nie tracąc z pola widzenia długoletniego doświadczenia zawodowego B.O., poszerzania przez nią kompetencji zawodowych przez udział w konferencjach naukowych, ukończenie studiów podyplomowych (z wynikiem bardzo dobrym oraz z wyróżnieniem), czy doświadczenie nabyte w czasie delegacji do pełnienia obowiązków sędziego w sądzie okręgowym. Wszystkie oceny kwalifikacji kandydatów były pozytywne, a ich analiza pozwoliła Radzie przyjąć, że są to oceny zbliżone w swej treści. Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) wyraziło tożsame poparcie dla wszystkich kandydatów, co wbrew zarzutowi Odwołującej, Rada uwzględniła podejmując zaskarżoną uchwałę (*vide* s. 2, s. 7 uzasadnienia uchwały KRS).

Przepis art. 42 ust. 1 u.k.r.s. stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia nie określając jednak wymaganej treści tego uzasadnienia. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego „z punktu widzenia ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba (...) przyjąć, iż Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata (lub kandydatów) wybranych przez Radę. Pozostali kandydaci znają bowiem dokładnie własną sytuację, a co za tym idzie mogą ją porównać z opisaną w uzasadnieniu uchwały sytuacją kandydata wybranego przez Radę” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2016 r., III KRS 33/12). Ponownie należy podkreślić, że w zaskarżonej uchwale Krajowa Rada Sądownictwa szczegółowo przedstawiła dane dotyczące

kandydatów, zaś odnośnie do B.O. wyraźnie wskazała, że mimo uwzględnienia wielu walorów jej kandydatury, nie osiągnęła ona wyższej oceny kwalifikacyjnej od A.P., a w porównaniu z oceną kwalifikacyjną M. K., kandydatka osiągnęła niższą ocenę kwalifikacji, bowiem nie może poszczycić się skierowaniem skutecznego pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego oraz zagadnienia prawnego do Sądu Najwyższego. Przedstawiona okoliczność wskazuje, że pomimo posiadania przez M. K. krótszego stażu orzeczniczego od tej kandydatki, jego doświadczenie zawodowe i wiedza prawnicza przewyższają doświadczenie zawodowe kandydatki (s. 9 uzasadnienia uchwały KRS).

W przedmiotowej sprawie Rada dysponowała kompletną dokumentacją dotyczącą kandydatów. Zostało to wprost wskazane w wielu miejscach uzasadnienia uchwały i jednoznacznie wynika z jej treści (odnośnie do A.P. s. 2-3, s. 7, odnośnie do M.K. s. 3-5, s. 7-8, odnośnie do B.O. s. 5-6, s. s. 8, odnośnie do A. W. s. 6-7, s. 8). Na podstawie pełnych i prawidłowych ustaleń faktycznych oraz po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy połączonych z rzetelną i szczegółową oceną kwalifikacji kandydatek, Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę. Rada prawidłowo, w sposób spójny, logiczny i przekonujący zaprezentowała motywy swojej decyzji sporządzając uzasadnienie, zgodnie z art. 42 ust. 1 u.k.r.s.

Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego, nie ma podstaw do przyjęcia, że Krajowa Rada Sądownictwa, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały jeszcze bardziej szczegółowej charakterystyki niewybranego kandydata, nie dokonała wnikliwej oceny jego kandydatury, skoro uzasadnienie uchwały wskazuje, iż o wyborze kandydata zadecydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów (wyrok Sądu Najwyższego z: 15 września 2015 r., III KRS 47/15; 17 lipca 2014 r., III KRS 24/14; 2 grudnia 2020 r., I NO 132/20).

Trzeba pamiętać, że żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa nie ma charakteru decydującego ani też nie jest konieczne wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na

stanowiska sędziowskie pozostaje poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów, co wynika z obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z: 5 listopada 2015 r., III KRS 76/15, 6 lutego 2019 r., I NO 21/18).

Krajowa Rada Sądownictwa została wyposażona w prawo swobodnej oceny kandydata na urząd sędziego, posiada kompetencje do merytorycznego badania jego kwalifikacji w ustawowo określonych granicach. Pogląd o posiadaniu przez Krajową Radę Sądownictwa prawa do własnej oceny osób zgłaszających się na wolne stanowiska sędziowskie znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, którego kolejnym przykładem jest uzasadnienie wyroku z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, w którym Sąd ten stwierdził, iż „ocena przydatności kandydata należy do Rady”. Z kolei w motywach wyroku z dnia 6 listopada 2009 r., III KRS 22/09, Sąd Najwyższy podkreślił, że „dokonanie oceny kandydatury i zajęcie stanowiska jest ustawową kompetencją Rady, a podstawą odwołania od uchwały Rady - a co za tym idzie i zakresem rozpoznania sprawy - jest zarzut sprzeczności uchwały z prawem (art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, Dz.U. Nr 11, poz. 67). Wynika stąd, że zasadność stanowiska Rady nie podlega kontroli Sądu Najwyższego, chyba że to stanowisko przekracza dopuszczalne granice swobodnego uznania”, czego Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie nie stwierdził.

Niezasadnie Odwołująca podnosiła zarzuty naruszenia art. 32 i art. 60 Konstytucji RP – równego traktowania przez władze publiczne i jednakowego dostępu do służby publicznej. Przede wszystkim, naruszeniu zasad określonych w przytoczonych przepisach Konstytucji RP przeczą fragmenty samej zaskarżonej uchwały, w których Rada wskazała na takie kryteria jak: oceny kwalifikacji kandydatów, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, opinie przełożonych, rekomendacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia a także opinia Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) (s. 2 uzasadnienia uchwały). Zatem, kryteria awansu zostały *expressis verbis* przywołane przez Krajową Radę Sądownictwa.

Ani z uzasadnienia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, ani z dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania nie wynika też, by Skarżącej ograniczono dostęp do służby publicznej w wyniku zastosowania dyskryminujących jej kandydaturę kryteriów lub też naruszenia zasady równości. *Nota bene*, rozpoznając odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Sąd Najwyższy nie porównuje kandydatur, ale ocenia, czy uwzględnione w danej procedurze nominacyjnej kryteria oceny zostały zastosowane w jednakowy sposób do wszystkich kandydatów.

Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały argumenty dotyczące nieprzedstawienia Prezydentowi RP kandydatury Skarżącej wskazywały, że na treść takiego rozstrzygnięcia sprawy decydujący wpływ miała całościowa i wszechstronnie przeprowadzona ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych przez Krajową Radę Sądownictwa kryteriów. Rada uwzględniła w odniesieniu do wszystkich uczestników postępowania jednakowe okoliczności rzutujące na ocenę predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego, a przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały motywy rozstrzygnięcia nie zawierały elementów pozwalających uznać je za dyskryminujące w stosunku do kandydatury Odwołującej.

Zarzut naruszenia art. 32 ust. 1 w zw. z art. 60 Konstytucji RP może być rozpatrywany wyłącznie pod kątem legalności, a zatem zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania (wyrok Sądu Najwyższego z 15 października 2014 r., III KRS 49/14). Powołane przepisy gwarantują obywatelowi, korzystającemu z pełni praw publicznych, prawo ubiegania się o przyjęcie do służby publicznej, nie gwarantują natomiast przyjęcia do tej służby.

Reasumując, Krajowa Rada Sądownictwa, podejmując zaskarżoną uchwałę, dysponowała pełną wiedzą o kandydatach wynikającą ze zgromadzonego w toku procedury konkursowej materiału i po rozważeniu całokształtu okoliczności

dokonała autonomicznego i zgodnego z prawem wyboru w ramach jej konstytucyjnych i ustawowych kompetencji.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.